

Obtoženec: »To je bilo tako. Plačal sem za kopelj 20 Din, pa sem mislil, da je voda zastoj in da sem plačal milo, rjuho, ogledalo itd. In zato sem dobil štiri mesece zapora!« — Sodnik: »In vendar se niste nič poboljšali!« — Obtoženec: »O pač, gospod sodnik! Od tedaj se nisem šel nič več kopat!«

Odpuščenje. Duhovnik umirajočemu: »Lepo odpusti svojemu sosеду, glej, na mrtvaški postelji si!« — Umirajoči: »Naj bo, če je že tako! Ali če pa ozdravim, pa to ne velja, potem mu pokažem!«

Zdravniško navodilo. Zdravnik: »Za vas je nujno potrebno, da si zboljšate kri! Zato morate jesti sadje neolupljeno. Katero sadje pa radi jeste?« — Bolnik: »Samo orehe!«

Na razstavi. Prvi kmet tovarišu, ko sta šla z živinske razstave: »No, ti nisi imel ničesar na razstavi?« — Sosedi: »Kaj da ne? Še sedaj imam tam.« — Kmet: »Kaj pa?« — Sosedi: »Svoj dežnik, ki sem ga tam pozabil!«

Dober zgodovinar. Profesor: »V kateri bitki je padel Aleksander Veliki?« — »V svoji zadnji bitki!«

Tudi konj ima navado. Kmet je peljal tujca navbreg v hribe na zimovišče. Konj je sredi brega obstal. Kmet je naprosil tujca: »Prosim, pojdite poleg konja in ga na vsak drug korak sunite s prstom v vrat!« — Tujec je začudeno gledal, a je storil. Ko sta prišla na vrh, je pa vendarle vprašal kmeta, zakaj je moral to delati. In kmet mu je razložil: »Moj konj le tedaj vleče, če je vol poleg njega vprežen. Vol ga vedno z rogovi drega v vrat in tako je bil konj tudi sedaj prepričan, da gre vol poleg njega!«

Brzen meraš biti. Jaka Muhec je šel na vlak. Sprevodnik ga ustavi: »V ta voz ne smete vstopiti, tu sta 2 gospoda ministra notri!« — Jaka Muhec: »Kako morete vi misliti o meni, da tudi jaz nisem minister?«

Pri izkušnji. Šolski nadzornik izprašuje naravoslovje: »Kako velik je največji osel?« — Jurček: »Kakor vi, gospod nadzornik!« — »Kako to?« — Jurček: »Učitelj je oni dan rekel, da je nadzornik največji osel na svetu!«

Praktičen gost. Kmet je naročil v gostilni juho. Dobil jo je, a iz nje je potegnil — las. Pritožil se je. Kmalu nato je potegnil drugi las. Zdaj pa je zarjul proti gostilničarju: »Prinesite mi vendar glavnik, da bom juho počesal, predno jo bom jedel!«

Izterjevavec. »Ti, če si mi prijatelj, pojdi k temu grobijanu in izterjaj 200 Din, imela bova vsak polovico, kar dobiš!« — Prijatelj je šel in se prav kmalu vrnil, — »Si dobil?« — Prijatelj: »Dobil!« In je udaril tovariša hudo za ušesa: »Vsak polovico, si rekel! Dve klofuti sem dobil, polovico sem ti odstopil!«

Bridka pritožba. Mala Elica se prijoče v kuhinjo: »Mama, mama!« — Mati: »Križ božji, kaj pa je?« — Elica: »Pišče mi je na nogo stopilo!«

Zanimivosti.

S prehoda po Ormožu in okolici.

Pot me je zanesla v Ormož in v okolici, marsikaj sem slišal in videl. Videl sem do osem radijev, ki delajo imetnikom (ne berite umetnikom!) veselje, pa včasih tudi žalost in jezo, če katerikrat kot bi pihnil, pregori žarnica ali pa če radio, namesto da bi lepo muziciral, grdo kriči in piska, posebno kadar se ormoške dame (ali tudi gospodje?) masirajo z električnimi aparati. — Zadnjič sem nastavljal uho na vrata sobe, mislim da je števil. 4, tam v neki hiši na Glavnem trgu, pa sem čul prav zanimivo zgodbo o radiu. Strogi gospodje so spraševali nekega Matjaža iz Dolge vasi, če je res iznašel najnovejši radio-aparat. Bilo je enkrat po zimi, tako so Matjaža zatožili: On je prepričeval neko Lizo, da jo ima rad. Pa je imel pač v časti njen denar, nje pa ne kaj posebno. Kajti neki večer sta se podala k nekemu pisarju delat ženitovanjsko pismo in ko sta bila na pripravnem mestu pod električnim vodom, je on, noseč s seboj nekakšen zaboj, vrgel žico na električni vod in prijazno povabil svojo Lizo, naj trdno prime za ročaje, da bo slišala radio peti in igrati. Toda ta radio je lahkoverno Lizo strašno pretresel in tudi ožgal in le izredna sreča je bila,

da je ni tok ubil. Nastal je takoj kratek stik, tako da je neka električna centrala poslala bojda račun za 10 tisoč Din. Tako so tožili, stvar še ni končana, toda če je resnična, je upanje, da bodo nekje v Mariboru dali Matjažu prvovrstno nagrado in diplomu za to preimenitno iznajdbo v radio-tehniko.

Ob trgatvi sem slišal viničarje in druge siromake veselo pripovedovati, da jim je neki gospod v okolici pripovedoval to-le: Oblastni odbor mariborski je dovolil za tukajšnjo bolnico 200.000 Din podpore, tako da bodo siromaki, posebno viničarski, zastoj oskrbovani. Veseli sem se zaradi siromakov, pa šel vprašat onega gospoda, ki vodi bolnico. Ta mi je pokazal dopis oblastnega odbora, da bode bolnica dobila 15.000 D podpore, da si uredi izolirnico, t. j. prostore za kužne in nalezljive bolezni. To se je že zgodilo, pa je bilo 15 »jurjev« premalo. Oblastnemu odboru gre zahvala za lepo podporo, a žal, da ne bo mogoče vstreti siromakom, kot si želijo.

Zadnjič sem naletel na neko čudno agentinjo iz Maribora. Ponujala je skrivnostne, tajne potrebščine za žene in kazala, katere žene so že naročile. Mislim sem si, da bi dotičnim le ne bilo všeč, če bi vedele, da so nekateri zvedeli za njihove tajne potrebe. Hotel sem igrati orožnika, pa sem žensko vprašal za tozadevno dovoljenje. Pokazala mi je res neko izkaznico in sem videl, da je bil podpis in pečat od samega črnega peklenščka, ki hoče zapeljivati poštene krščanske matere v greh. Tako človeče, ki si ne zna na poštenjši način služiti kruha, zasluži, da jo povsod ostro in resno spodijo iz hiše, kjerkoli se pač pokaže!

*

Januš Golec:

V visokem dostojanstvu.

Po časopisju je bilo čitati, da Varaždinci niso naklonjeni politiki kmetsko-demokratske koalicije. Črno na belem je bilo beleženo: varaždinski mestni župan in sam demokratski veljak dr. Krizman je odločno na čelu struje, ki je za sodelovanje s sedajno vlado, proti kateri proglašajo hrvatski listi bojkot. Da ljubko mesto Varaždin ni sovražno dr. Korošču in njegovi vladi, naj služi v podkrepitev ta-le resnični doživljaj:

Moj najmlajši prijatelj prebiva sicer na hrvatskih tleh, je pa po rodu ter mišljenju odločen Slovenec. Prirasel mi je v kratkem času k srcu ne radi ugleda ter premoženja, pač pa radi tega, ker sem doživel v njegovi družbi vsikdar kaj novega in izvanrednega. Na vseh najinih skupnih izletih me je znal zaplesti v doživljaje, ki so mi bili v zabavo radi izvornosti.

Na prijateljevem avtomobilu sva odfrčala v soboto popoldne v Varaždin. Rabil je potni list za inozemstvo in tega je hotel dobiti baš v tako ne navadnem in neuradnem času, kot je sobota popoldne.

Naročnik:

Podpisani naročam na novo »Slov. Gospodarju« za celo leto, ozir. za pol leta, za četrt leta (kar ne velja, prečrtaj!) Moj natančen naslov:

in primék.

Kraj:

Pošta:

Obstala sva pred sreskim poglavarstvom. Počakal sem pri avtomobilu v službi paznika, prijatelj je pa skočil v uradne prostore. Čakal sem nekaj časa pri vozilu in motril mimo idoče. Pri oknu glavarstva sem opazil meni neznane obraze in roke, ki so kazale v smeri proti meni.

Kar se postavi pred mene lepo oblečen gospod in se mi predstavi v dostojanstvu namestnika srezkega poglavarja. Globoko uljudno me povabi v uradne prostore z opazko, da bo čuval avto sluga. Pred gospodom namestnikom sem moral stopati in me je koj oplazila slutnja: Januš, bratje Hrvati so te spoznali, da si na pobegu pred mariborsko policijo in te bodo povabili na hrvatsko kašo! — V najlepšo sobo me je peljal gospod. Povabljen sem bil sesti v mehki naslonjač. Vhod v uradne prostore se je vršil med pokloni in glasnimi izrazi popolne in najpokornejše udanosti g. namestnika. Ko sem se guncal v naslonjaču ter razmišljal, kaj da bode pravzaprav z menoj, je vstopil moj prijatelj in mi pošepnil:

»Ulogo dr. Koroščevega osebnega tajnika moraš igrati, da bom dobil potni list!«

Tako torej! Prijatelja pozna ter čisla celi Varaždin in ni čuda, da so mu verjeli, da je dr. Korošček osebni tajnik pri njem na dopustu.

Priromale so na mizo najboljše cigarete. Gospod namestnik mi je pred stavil uradništvo in povpraševal po mojih željah. Izrazil sem samo eno prošnjo: potni list za prijatelja. Moja želja je bila povelje. Prijatelj je prejel potni list v neuradnih urah in to z neprisiljeno, udano postrežljivostjo.

Uradništvo se je vedlo spoštljivo, hvalilo dr. Korošča kot vladnega predsednika in notranjega ministra, ter se priporočalo moji milosti in naklonjenosti.

Da ste me videli, kako sem predsedal urno iz ubogega aretiranca v namišljeno dostojanstvo dr. Koroščevega osebnega tajnika.

Bil sem prijazen, a to seve bolj od zgoraj navzdol in izražal radost, ker so tudi bratje Hrvati zadovoljni z miroljubno ter pomirjevalno slovensko politiko.

Prijatelj je že držal v rokah potni list. Postrežljivi ter uslužni gospod namestnik je hotel izvabiti tudi iz mene kake morebitne želje, vendar mi ni padlo nič kaj pametnega v glavo.

Po površnem ogledu najvažnejših uradnih prostorov nas je spremila gospoda k avtomobilu, katerega je čuval srezki sluga. Gospod namestnik mi je odprl vratca na vozu, mi pomagal na sedež, me odel in z živio-klici na dr. Koroščevo pomirjevalno politiko sem se poslovil od gospodov v moči tajnika vrhovnega vladnega predstojnika.

Prijatelj je bil vesel, da je tako urno opravil zadevo s potnim listom in mi zatrjeval, da mu Hrvati nikakor ne bodo zamerili, akoravno bi zvedeli, da jih je speljal na led ter na ko-

lena v strogo neuradnem času v soboto popoldne.

Uslužno ter postrežljivo vedenje hrvatskega uradništva mi je bilo dokaz: notranjost in srce Hrvata sta čisto drugačna, kakor ju poriva v javnost opozicijsko časopisje!

Januš Golec:

Domače „zdravilo“.

Za mojega bivanja po raznih bolnicah so mi pretipali ter preiskali kot ranjencu bogzna kolikokrat gg. zdravniki celo telo. Pri teh temeljnih pregledih so odkrili na moji glavi nad čelom precej prostorno liso, kjer bi morali rasti lasje. Prisiliti so me hoteli k priznanju, da je pleša posledica udarca velikega kosa granate. Lahko bi jih bil nafarbal, pa ni bilo treba, ker sem bil itak posut od mnogobrojnih drugih ran, ki so bile sveže. Pomanjkanje las sem tolmačil radovednim gospodom z bridkim doživljajem iz otroških let, katerega hočem zaupati tokrat naročnikom in čitateljem »Slov. Gospodarja«:

Nisem še trgal hlač po klopek osnovne šole. Moj oče je trgoval z živino in prišel po trgovskih opravkih v večja mesta. Iz Zagreba mi je prinesel puškico na pero ter klinec, ki mi je bila v nepopisno veselje.

Domače ženske so imele perilo. — Dekla Reza je bila zaposlena v kuhinji s prelivanjem vrelega luga iz kotla v banjo z umazanim perilom.

V zabavo mi je bilo, da sem spuščal iz puškice v Rezo klince. Žensče me je svarilo, naj opustim to igralkanje, ker je nevarno in nima časa, da bi me odganjala. Nisem se zmenil za žuganja in ponovno ustrelil v dekle. Okarala me je resno, smukniti pa sem le hotel mimo nje po izstreljeni klince. Nesla je baš polni žeh-tar vrelega luga, ko sem butnil v njo in se mi je vlila polna posoda usode-polne tekočine po glavi. Na srečo sem imel pokrito glavo s pisano volneno kapico, a vreli lug je prodril skozi pokrivalo in me opekel neusmiljeno.

Kriknil sem vsled bolesti na ves glas. Reza me je zgrabila, me stisnila med noge, mi potegnila z glave kapico in me začela brisati s predpasnikom. Kjer me je obrisala, mi je potegnila iz trenutno prekuhane glave kožo z lasmi do gole kosti. Drl sem se kot bi me devala iz kože. Vpitje so čuli rajna stara mati in pribrzeli na pomoč. Iztrgali so me nedolžni dekli in me odnesli kričečega v hišo na postelj.

Bilo je zbranih več žensk in med drugimi tudi domača zdravnica Globočka Jera. Vekal sem v neznosnih opeklinah; ženske so se posvetovale mirno, kako in kaj naj ukrenejo v nevarnem položaju. Na Jerin nasvet so morali stara mati po koruzno moko, s katero mi je posula zdravnica opeklino. Bolečine niso prenehale niti za trenutek. Reva sem še samo le stokal, ker sem se že bil davno izkričal. Treslo me je od bolečin po celem telesu; ženice so začele drugi zdravstveni posvet.

Stara majka so me zgrabili iz postelje, Jera tik za njimi in hajdi z menoj v živinski hlev. Babica so me držali v naročju, zdravnica je stikala krog krav in izražala glasno nevoljo, ker ni mogla najti trenutno nič — svežega!

Staro kravo Mulo je spehala pokoncu in čakala nestrpnost, če bo padlo iz nje kaj čisto — »friškega«!

In res. Starka se me je usmilila. Kakor hitro je začelo padati iz nje, že mi je pritisnila Jera gorki kravjek na glavo in osobito še na do bele kosti oguljeno mesto. Ženski sta mi obvezali glavo kar v hlevu in me odnesli nazaj v hišo na posteljo.

Po dolgem vzdihovanju sem zaspal, a ne vsled pojenja bolečin, ampak radi utrujenosti po prestanem strahu in kričanju.

Zdravilno moč svežega kravjeka sem okušal dober teden, dokler mi ni privrel gnoj izpod debelega obliža.

Nevarno gnojenje je preplašilo — staro mater, Jera ni znala nobenega uspešnejšega zdravila zoper opekli-

Zdrav ostati -- boleznim uiti!

Ako si prežbljen ali prehlajen, ako imaš hladne noge, trpiš radi glavobola, migrene, ako te mučijo revmatične bolečine, ako so ti oslabele žile in mišice, če si duševno ali telesno onemogel, če alabo spiš, ako te boljše zobje, trganje v sklepih, bolečine na obrazu in celem telesu, če si preveč občutljiv za hladni zrak in se drugače pojavijo pri tebi znaki slabosti in nezadostnega obtoka krvi, potem je to dokaz, da nisi v svojih zdravih dneh sploh nič napravil, da se obvaruješ tega zla. Delaj ono, kar so že naši dedje in pradedje z vedno enako dobrim uspehom izkušali. Rabi znostraj in zunaj preizkušeni pravi Fellerjev prijetno dišeči »Elsalluid«. V apotekah in sorodnih trgovinah stane poizkusna steklenica 6 Din, dvojna steklenica 9 Din, velika specialna steklenica 26 Din. Po pošti vsaj en zaboj, kateri vsebuje 9 poizkusnih, 6 dvojnatih ali 2 specialni steklenici za 62 Din. Dva taka zaboja staneta samo 102 Din, a poštino in zavojnino vred. Naročila je treba točno nasloviti na

EUGEN V. FELLER, LEKARNAR, STUBICA DONJA, ELZA TRG 341, Hrvatska. Ako pa rabiš dobro sredstvo za želodec, naroči obenem Fellerjevo blago delujoče Elsa-kroglice, 6 škatelj za 12 Din.